

Melis

Melis æt ein drongur,
slíkt eitur eingin longur, —
eg veit ei hvaðan frá;
men Melis var so smæin,
at valla “góðan dagin”
hann svaraði uppá.
Altíð var í rygginum hann ringur
í høggru síðu kendist mangur stingur,
í hævðinum mól stundum alt í klingur
— á vinstru hond var kropin fremstifingur.

2. Ein mammudrongur var hann,
og mamma hansar’ bar hann
til hann var fyltur seks,
og hann, ið so uppelist,
fær væl eins og Melis
eitt móðurligt kompleks.
Og Melis var ei bara lítið mentur,
herðasligin, hásur, illa tentur,
í hælseinunum alt ov illa spentur,
— men verri var, at Melis ræddist gentur.

3. Og melis fór til Havnar,
fekk fleiri fullar favnar
av móðurráðum við:
“Nú mást tú skikka væl tær,
við gentur ikki spæl tær,
lat tær bert hava frið,
lat teg ei villa teirra snildi látur,
ver ikki við, tá ið ólíkligt prátt er,
og Melis! Ikki mást tú ganga vátur!”
í málinum á mammuni er grátur.

4. Men á hvørjum morgni
á Havnar Káta Horni
hann mótta fólkum fleir,
sum skóru í at flenna,
og Melis fór at renna,
og tey bert flentur meir.
Og allar staðir júst tað sama hendi,
ið har sær hesin neyðars Melis vendi,
— um í mánað’num var fyrsti, síðsti, sjeyndi,
so har mundi verið galin endi.

5. Men tann góða kona
— Suffía Simona —
sum Melis búði hjá,
hon sá tað ringa skilið
og kvað: “Nú Melis vil eg
tær leggja eini ráð:
Í longdini so gongur hetta ikki,
tín kroppur líkist eini grindalykkju,
tú smellir niður barasta eg nikki,
nei Melis, tú mást royna “gymnastikkið””.

6. Og longu næsta kvøldið
tann sviðan Melis føldi,
sum maður altíð fær,
sum vil um hestin stökka,
men ei man lopið rökka:
eitt blánað afturpar!
Kvikur var hann upp av hesum setri,
— men longu næsta kvøldið gekk tað betri.
Hann batnaði so nógv av einum vetri:
Tá várið kom — hann ganga fór við Petru.

7. Ja, Melis gjørdist kringur,
nú var ei kropin fingur,
ei ryggur sum eitt S,
so fattur sum ein kongur
hann gjørdist, hesin drongur
— fekk í brøkur press.
Nú var hann ikki longur nevndur “dári”,
á høvdinum fór aftur vaksa hárið,
hann gekk við Petru, Poulu, Linu, Sáru
og tíggju øðrum gentum sama várið.

8. Nú nærkast táttandi,
men hetta sum her hendi
við Melis vísir best,
— eftir mínum tykki —
hvat gagn ið “gymnastikkið”
kann gera tá ið krevst.
So ert tú ein, sum líkist einum klova,
ert hásur, hevur trupult, við at sova,
og smáar vónir teg til at trúlova.
— So minst til Melis, Føroya Kasanova.

Tummas N. Djurhuus, Tonglatummas, (1928-1971) yrkti táttin í 1950-unum til eina fimleikarveitslu í Havn.